

ólomtrappban. Homlokom mögött
lépked egy folyó, szívében
időtlen hajóroncs ez az éj.

Agyamat hallgatózzák odakint.

Éjszakába kigördített koponyám
aranykohó. Bimbók elsüllyedt
termeiben fölszikkázik méhéből
az isten. Kupolám széttörik
a borotva szomjat oltó pillanatában —

Kinötte fejemet a napraforgó.

Kofakötények elhatalmasodó
kék derűjében vacog a tér.

Nyakam csobog a kertek alatt.

KALÁSZ MÁRTON

Játszma

Irigység

Az alvajáró tart — hazafelé.
Az éber ágyon ül s töprenkedik.
Akár egy játszma; ez innen, ez itt.
Mégis: akkor hogyan véhettem el?

E diót irigylem; nem fél
fölbontják, s belenéz
majd elcsigázott, kíváncsi
szem, elhül a kés

Kint surran téli, márciusi szél.
A holdat alulról megkerüli.
Nagy út az érésig, romlásodig.
A fény dagály-ábrándja sem közel.

s dúlt, acsargó rögeszme
elme árkainál
törve-zúzva, úgy sejtve: valóban
rád talál.

Szamár versek

1

Mégis: ritkán mondok olyat,
hogy nem voltam elég szerencsés.
Levittünk két kölyköt a térre,
kihallgattuk éveken át
csínnal a vékony mindenség nesztét.

Vadócképűnek, látod, vén vagyok.
Így hát most a lakásban állok
négykézláb, növelem zombor fülem.
... Kinek-kinek e józan világban
csillanjon valami misztérium.

Hisz volnék kicsapva vigalmas,
sóhajtatom! De milyen a világ —
látnám a buja kórót, a kutat,
s félek, nem mennék közelebb,
nem hinnék lágyságában, vizében.

TANDORI DEZSŐ

Az örök lakás

Apám én aki tudod milyen kényes vagyok a helyszínekre
és tulajdonképpen hibáztass sehova se vágyom
meglehet szaladok de nem hova-sietve
s igazán egy helyen társas csak a magányom
miért hogy nálad mégis nagyjából megtalálom
egy-egy állapotom kellő összetevőit
és úgy dőlhetek hanyatt egy sarokban az ágyon
hogy ha arra se gondolok az Eltávozott-Ő itt — — —
nem te nem Ő nem én nem az-aki-velem-van
három jelenvaló és Egy ki-tudja-hogy
nem ez a gondolatsor ha ülök fotelodban
mely látom már alig-alig a fotelod
valami más teszi hogy itt úgy megvagyok
ahogy egyebünnét minden jóból hiányzom
és ha megfordulok nézem az ablakot
a mindig esti fénykort egy sem az én lakásom
itt bent a régi csillár a régi lámpa egyre
és ez is oly kevés fény ez csak visszaverődik
hanem ahogy a rím ráfut belső sínekre
s a pályaudvaron már várják érkezőit
megjönnek elmerülnek ölelkező-alakban
vagy egynémelyikük maga hazakocog
és egy mindig is úgy akár a kés a vajban
nem hordártargoncák utasok kofferok
de szétnyílik körülte épp az ami megőriz